

Hærens Brug og efter § 39 til Befordring af anholdte Forbrydere, Løsgængere og Bettlere til Arresten. Hvad derimod de egentlige Sogne-reiser angaar, har man, bortset fra militære Kjørler, søgt at gjennemføre det Princip kun at bibeholde Befordring in natura for saadanne Reisers Vedkommende, der paa den ene Side ikke kunne forudses og forberedes, og som paa den anden Side ifølge deres Bestaafenhed maa udføres siekliffelig. I Overensstemmelse hermed har man af de Tilfælde, i hvilke det oprindelige Regjeringsforslag hjemlede Kommunen Afgang til at affordre Beboerne saadanne Kjørler, kun bibeholdt de i § 24 nævnte, nemlig til Befordring af Lægen og Jordemøderen, naar de hentes til fattige Syge, eller naar Vedkommende ikke selv har Heste og Bogn. Paa den anden Side hjemler nærværende Forslag Ret til at fordre Kjørlet afgiven in natura i et Tilfælde, hvor en saadan Ret ikke var anerkjendt i det oprindelige Regjeringsforslag, nemlig til Befordring af Lægen i det i Lov om Eighyn af 2den Januar 1871 § 6, 2det Stykke, omhandlede Tilfælde af Selvmord eller anden pludselig Død, naar det paaligger Fattigvæsenet eller Nogen, som ikke selv holder Heste og Bogn, at tilkalde Lægen til Foretagelse af Eighynet, og denne derhos bør over $\frac{1}{4}$ Mil fra det Sted, hvor Eighynet skal foretages, i hvilket Fald han ifølge Eighynslovens § 8, 2det Stykke, er berettiget til fri Befordring. Under disse Forudsætninger skal det ifølge Forslagets § 25 paahvile Sognekommunen at skaffe Befordring til Lægen, og Paragraphens Slutning tillægger Sogneraadet Ret til for dette Tilfælde mod Betaling at afkræve Kommunens Beboere Kjørler i det angivne Diemed. I den hidtil gjældende Ret har en saadan Regel ikke haft Hemmel, ialtfald ikke i den Udstrækning som her foreslaaet. Bortset nemlig fra Reiser, som Lægen foretager i Forbindelse med Fogden i Anledning af Besigtigelsesforretninger over Selvmordere og dødfundne Personer og paa hvilke det ifølge Fdbg. af 26de Juni 1844 § 4 Nr. 7 e, jfr. Pl. af 4de Oktober 1825, paahviler vedkommende Amtskommuner at yde Lægen fri Befordring, kan der efter den hidtil gjældende Ret ikke

affordres nogen Kommune Fribefordring til Lægen til Afholdelse af Eighyn i det omhandlede Tilfælde af Selvmord eller anden pludselig Død, medmindre den paagjældende Afbøde eller dennes Forsorger er en Fattig, til hvem Lægen bliver at hente ifølge vedkommende Sognekommunes Foranstaltning, jfr. Reglement for Fattigvæsenet paa Landet af 5te Juli 1803, §§ 19—21, Fdbg. 26. Juni 1844 § 5 Nr. 3. I andre Tilfælde maa det være de Vedkommendes egen Sag at skaffe Befordring tilveie, forsaavidt Lægen i Genhold til Eighynslovens § 8 er berettiget til at fordre en saadan afgiven. Forsømmelse hermed vil vel paadrage de Paagjældende Ansvar for Overtrædelse af Bestemmelsen i Eighynslovens § 6, 2det Stykke, men hyppig vil et saadant Ansvar dog ikke kunne paalægges den, der ikke selv holder Heste og Bogn, idet det ofte ikke vil være ham muligt at skaffe Befordring tilveie eller dog ikke vil kunne tilregnes ham som pligtstridigt, at han ikke har skaffet den. I saadanne Tilfælde kan der efter den hidtil gjældende Ret ikke anvises anden Udvei end at henvise Vedkommende til Politimesteren, der da, eftersom Budet i Eighynslovens § 6, 2det Stykke, saavidt muligt skal overholdes, maa tilkalde Lægen. Det vil imidlertid let ses, at Diemedet med den ny nævnte Lovbestemmelse herefter kun meget usfuldkomment vilde opnaas, naar den, hvem det paahviler at hente Lægen, ikke selv holder Heste og Bogn, idet Lovgrunden til hin Bestemmelse jo vel nærmest er den, at der i det i samme omhandlede Tilfælde ofte kan være Grund til at foretage Oplivelsesforsøg, og at det derfor kan være af Vigtighed, at en Læge hurtigt muligt tilkaldes, men der dog ved Siden af dette Genhyn tillige er et andet, der gør sig gjældende, nemlig at det, hvis en Forbrydelse maatte være begaaet, kan være af Interesse for den kriminelle Undersøgelse, at Lægeundersøgelse hurtig finder Sted; men dette vil, naar Vedkommende ikke holder Heste og Bogn, efter de nu gjældende Regler ikke kunne paaregnes. Det er derhos en Mangel ved den nu gjældende Ordning, at Udgifterne ved Lægens Befordring i det omhandlede Tilfælde ofte ville komme til at paa-